

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 227.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938946112/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

af Kulde idet han svarede: »Vistnok taler Skriften om den evige Død, men jeg antager at Gud derved mener Tilintetgjørelsen af alle de Evner og Følelser i Hjertet som hans Aand kunde bruge til Grundlag for sin Bygning – og at denne Tilintetgjørelse levner alle fortvivlede, vanhellige og ugudelige Følelser fri Plads i Sjælen istedetfor at befrie deres Offer for dem – det maa De jo selv føle i dette Øieblik. Den der døer for Himlen, lever for Helvede. – Men,« vedblev han, forskrækket over den Dødsghysen der rystede Helenes Lemmer og fortrak hendes Ansigt – »Gud vil ikke Synderens Død! samtyk i Frelsen, og vent paa Livet som De ventede paa Døden – det skal ikke blive forgjæves.«

»Nei, jeg vil ikke frelses af den der har fordømt min Kjærlighed! Aagesen er død, Minona er død – tal ikke til mig om Livet, der finder jeg ikke mine Skatte igjen!« – »Minona døde med Livet i Hjertet og paa Læberne!« udbød Frank med Varme. Hende finder De igjen hos Gud! og var der trods alle menneskelige Vildfarelser Mod og Mandshjerte i Aagesens Bryst – det jeg viselig troer efter hvad jeg kjendte til ham – da seer hans Sjæl maaskee klarere nu, end den saae her i Livet – thi kun den der skyer Lyset af Frygt for Guds Sandhed og Retfærdighed, er uigjenkaldeligt nedstødt i det evige Mørke. Hvis der i hans nuværende Tilstand er Spor tilbage af den Manddom De elskede hos Manden da finder De aldrig hans Sjæl frivilligt trældende i det Helvede. De selv vil nedstyrte Dem i – thi Christus, som foer ned til de Døde og til Helvede, kan ogsaa derfra tage hver Sjæl med sig til Paradis, som ikke med Villie og Vidende har gjort Afkald paa Naaden.«

Helene stirrede alvorligt paa Frank imens han med Ansigtet lyssende af den brændende Iver han følte, saaledes med hele sin Overbevisnings Kraft og Styrke søgte at vække hendes bedøvede Livsaander. Et Øieblik lyste en mat Glands i hendes Blik, men det efterlod kun endnu trøstløsere Sløvhed; hun rystede paa Hovedet, og svarede: »Det er for sildigt – havde jeg hørt dette dengang der var et Hjerte i mit Bryst, vilde jeg maaskee tyet til Naaden – men nu kan jeg ikke frelses – thi jeg har Helvedet i min egen Sjæl!« – »Jo, De kan frelses! Ogsaa i det Helvede kan den evige Kjærlighed skabe en Himmel. De skal blot vente paa den og aabne Hjertet for Kristus naar De føler at han er Dem nær. Tro mig Fru Aagesen – tro en